

Muziek, media en andere herinneringen aan 1963(4)

Stelt U zich eens voor, drie generaties binnen één familie. Generatie 1 is de opa, 62 jaar. Zijn zoon is 39 jaar en zijn kleinzoon 15 jaar. Hoe zouden zij hun 14de levensjaar beschrijven als ze de opdracht kregen dit op 10 A4tjes neer te zetten? Uiteraard zullen ze van elkaars belevenissen het één en ander in de loop der jaren hebben meegekregen, maar ze zullen ook elk afzonderlijke onderwerpen naar voren halen en wel die hun het meest hebben geraakt. Een mooi onderwerp voor een sociologisch onderzoek aan één van de universiteiten van ons land. Hans Knot duikt in ieder geval met U naar het jaar 1963 en gaat voor U na wat er zoal gebeurde op het gebied van de muziek, de media en brengt tevens vele andere herinneringen voor U naar boven.

De winter van 1963 liet zich volledig gelden, inclusief een barre Elfstedentocht. Maar ook in de weken erna waren er nog de nodige problemen. Zo was het onmogelijk met de veerboot of een vrachtboot bijvoorbeeld richting Ameland te varen gezien de enorme ijsplaten die het varen verhinderden. Maar ook de dooi had voor de nodige problemen gezorgd, wat bleek uit een bericht in de kranten van vrijdag 8 maart, waarin werd vermeld dat ook het gebruik van de vrachtvliegtuigen, die tijdens de barre weken voor transport van goederen, en incidenteel mensen, hadden gezorgd richting Ameland, niet meer mogelijk was. Door de dooi was namelijk het veld, dat bij het plaatsje Ballum, als landingsbaan werd gebruikt, dermate drassig geworden dat landen en opstijgen onmogelijk was geworden. Gelukkig hadden vele inwoners genoeg voorraad aan eten zodat men niet direct zonder zou komen te zitten. Voor de rest rekende de burgemeester op burenhulp, zodat niemand de daarop volgende week zonder eten zou komen te zitten.

Tegenstrijdigheid kwam naar voren toen ik op zoek ging naar 'de IJsberichten', die in die tijd van vrieskou altijd in de kranten was terug te vinden. Dezelfde 8ste maart luidde de gedeeltelijke berichtgeving als volgt: 'Overzicht van de ijstoestand d.d. 7 maart 1963, medegedeeld door de Nederlandse IJsberichtendienst van de Rijkswaterstaat te Den Haag. Op de Waddenzee, tussen De Helder, Harlingen en Terschelling komt geen ijs van betekenis meer voor. Het ijs op de vaarweg van Harlingen naar Leeuwarden is gebroken. Thans wordt verder gebroken in de richting Groningen; wordt het ijs op het Van Starckenborghkanaal gebroken en verder in de richting van Friesland.' Er was in de daarop volgende dagen dus weer een mogelijkheid dat ook Ameland 'ijsvrij' bereikbaar werd.

Als we aan maart 1963, gekoppeld aan de koude winter, denken komen automatisch ook weer de beelden boven van de opstandige boeren in het bij Hoogeveen geleden Hollandscheveld. Een slagveld tussen boeren en de overheid, dat zelfs zou leiden tot de oprichting van de Boerenpartij, met zijn leider Boer Koekoek. De modernisering én een agrarische crisis bezorgden een deel van de boerenbevolking het gevoel de dupe te zijn van het overheidsbeleid. Vooral bij de kleinere boeren was dat het geval. De boerenbeweging 'Landbouw en Maatschappij', opgericht in de jaren dertig van de vorige eeuw, was daarvan een duidelijke uiting. In 1954 werd het Landbouwschap opgericht als een platform waarin werkgevers, werknemers en de overheid samenwerkten om de wederopbouw van het naoorlogse Nederland ook in de landbouw zoveel mogelijk te bevorderen. Het mocht heffingen opleggen en bij boeren thuis de administratie inzien. Maar was een ieder in het boerenland tevreden met deze mogelijkheden tot inzage?

In 1963 kwamen 'vrije boeren' in Hollandscheveld hiertegen in opstand. Zij weigerden om de verplichte jaarlijkse afdracht te betalen. Twee jaar daarvoor had het Landbouwschap daarom beslag laten leggen op hun boerderij en was daarmee eigenaar geworden. Hoewel honderden boeren hadden geweigerd de verplichte heffingen te betalen, liet slechts een enkeling het uiteindelijk op een confrontatie aankomen. De bewuste boerderijen zouden begin maart worden ontruimd. Uit angst voor ongeregelheden was er een grote politiemacht op de been gebracht. De strijd duurde drie dagen en trok enorme aandacht van de regionale en landelijke pers. Na ontruiming werd een van de boerderijen in brand gestoken.

In Hollandscheveld en de omringende dorpen was het zeer rumoerig, want lang niet alle boeren wensten aan de eisen van het Landbouwschap te voldoen. Om bij de 8ste maart te blijven, kijken we naar een kort verslag: 'De politie heeft drie personen aangehouden, van wie er twee bekend hebben betrokken te zijn geweest bij de relletjes van dinsdag'. Het woord 'veldslag' werd waarschijnlijk vermeden om een verdere explosie te voorkomen. Men ging verder met: 'Het zijn de 29- jarige H.J. D. uit Nieuw Ballinge, bijgenaamd 'de Tijger', de 15- jarige A.L. te Elim - beide landarbeiders - en de 57-jarige betonwerker W.B. de B. uit Hollandscheveld. Zij hebben de politiemannen met stokken en stenen en een dakpan aangevallen. De twee eerstgenoemden zullen vandaag voor de officier van Justitie in Assen worden voorgeleid. De betonwerker, die pas gisteren op zijn werk in Wapenveld werd aangehouden, heeft nog geen betekenis afgelegd.'

De aanhoudingen hadden te maken met de protesten die plaatsvonden op de ochtend van de 7de maart 1963 gedurende de ontruiming van een boerderij van de heer D. van der Sleen. In het kader van de herverkaveling en andere projecten diende de boerderij te worden ontruimd en voordat de deurwaarder. De heer Bodde, arriveerde was de burgemeester van Heerenveen, drs. J. A. Bakker - die als bemiddelaar namens de overheid aanwezig was - tezamen met inspecteur A. Veerman van de politie nog op bezoek geweest bij Van der Sleen, waarbij hem andermaal een vervangende woning was aangeboden. De boer was het helemaal niet met dit aanbod eens en was al scheldende tegen de burgemeester tekeer gegaan, waarna de deurwaarder was overgegaan tot uitreiking van een uitzettingsbevel.

'Ons Noorden' over dit voorval: 'Woedend smet Van der Sleen het papier uit het raam, terwijl hij raasde en tierde tegen de deurwaarder, wie hij vooral kwalijk nam dat er geen rekening werd gehouden met één van zijn kinderen, die ziek was. De deurwaarder had de man echter tevoren aangespoord een attest van de dokter te vragen, waarna de ontruiming opgeschorst zou zijn.' Vervolgens ging men over tot ontruiming van de boerderij, andermaal - gelijk aan de voorafgaande dagen - begeleid door een grote politiemacht, die allen zwaarbewapend waren.

In de middag werd de ontruiming afgesloten, waarna het gezin, met behulp van vrienden en familieleden, de inboedel uit het pand haalde. Ook de rest van de dag, en de daarop volgende dagen, stond de boerderij - gelijk aan andere ontruimde boerderijen van weerspannige boeren - onder bewaking van politie. In de nieuwsbulletins van de radio en de televisie was bijna de gehele zendtijd gereserveerd voor deze voor die tijd ongelooflijke vorm van opstand tegen de

autoriteiten. Voor een nostalgische terugblik in beeld en geluid verwijs ik U naar: <http://www.youtube.com/watch?v=dVTAmEawidA>

De radio stond bij ons vaak aan, maar er werden ook tal van heerlijke Duitse schlagers gedraaid via de pick up die we thuis hadden. Voornamelijk plaatjes op het oranje label van Polydor, maar ook veel van bijvoorbeeld zangers als Hans Albers (moeders droomde erbij weg met herinnering aan vele zwart-wit bioscoopfilms) en Vico Torriani (waarbij mijn oudste zus Rika helemaal kon wegdromen).

Vico Torriani

Via kanaal 4, van de toen nog actieve Draadomroep, die in de kapsalon kon worden beluisterd, waren er op zondag ook vaak Duitse schlagers te beluisteren. In 1963 kwam daar het geluid bij van de Deense zangeres Gitte Haenning, die in juni 1946 in Aarhus werd geboren. Ze deed in 1963 mee aan het grote 'Schlagerfestival', dat destijds jaarlijks plaatsvond in Baden Baden. Ze zong er 'Ich will ein Cowboy als Mann', waarmee ze 'de nummer 1 positie' zou halen in de Duitse Hitparade. Later dat jaar zou ze nog, samen met Rex Gildo, een nummer 1 hit scoren met het nummer: 'Vom Stadtpark die Laternen'.

Het succes van Gitte in Duitsland deed de Nederlandse platenmaatschappijen snakken naar een Nederlandstalige versie van het nummer. De zangeres werd dan ook naar Nederland gehaald om op het His Master's Voice Label de vertaling, door Johnny Hoes, op te nemen. Het nummer werd door Bovema uitgebracht onder de titel 'Ik wil een cowboy als man'. Maar ook dook Ria Valk, die al de nodige hitjes had gehad, de studio's in om op het Fontana label hetzelfde nummer te laten uitbrengen. Deze versie werd het meest op de radio gedraaid en werd dan ook de hit in Nederland. Gitte mocht haar plaatsje alom promoten en bracht ondermeer een bezoek aan de studio van Radio Luxembourg om in het programma van Herman Emmink de Nederlandse versie voor te stellen.

Gitte met Herman Emmink op Radio Luxembourg

Vreemde berichtjes uit de amusementswereld zijn van aller tijden. Vroeger waren er geen speciale televisieprogramma's om het laatste nieuws over de 'sterren' de wereld in te brengen, laat staan de sensatiebladen die toen nog nergens in de schappen lagen. De roddelberichtjes werden teruggevonden in muziektijdschriften en fanclubbladen. En dat ze soms wel heel vreemd waren blijkt uit het volgende bericht: 'Het mahonie houten bed in Spaanse stijl van onzer aller Johnny Hallyday is niet meer. Na negen maanden van intensief gebruik (Johnny's grote hobby is slapen!) heeft de Franse rock-koning het verkocht aan Michel le Fada, een vlotte zakenman. Maar voor wie nu mocht denken, dat Michel tegenwoordig de nachten doorbrengt in Johnny's vroegere bed, die heeft het toch echt mis. Want vriend Michiel liet het mahoniehout in 100.000 stukjes hakken. Hij ging zelfs nog een stapje verder en voorzag elke splinter van het veelzeggende opschrift 'Bed van Johnny' en deed er een metalen kettinkje als hanger aan. De prijs per splinter f 25,--.'

Anneke Grönloh en Johnny Hallyday

Hallyday stond trouwens ook in de Nederlandse pers in maart 1963 in de belangstelling. Na eerdere succesvolle optredens in het Concertgebouw wilde de destijds bekende impresario Lou van Rees hem en ook The Beatles naar het Concertgebouw halen voor een optreden. Zijn verzoek om daarvoor de grote zaal te huren werd echter door de directie van het Concertgebouw afgewezen. Men had eerder dat jaar relletjes gehad tijdens een optreden van een Amerikaanse artiest, Trini Lopez. Van Rees destijds over de afwijzing: "Men zei dat men geen moeilijkheden meer wilde, ik kan me dat wel enigszins voorstellen. Het optreden van Hallyday zal dan ook niet doorgaan en The Beatles zullen ook geen optreden geven. Het is niet interessant deze sterren in andere zalen te brengen, hoewel ook de organisatie van de RAI en de Apollohal hetzelfde standpunt huldigen.'

Hoe stond het eigenlijk met onze levensmiddelen in die tijd. Al een paar jaar was er de ontwikkeling dat er meer en meer zelfbedieningszaken kwamen en dit ten nadeel van de vele buurt kruidenierswinkels. Ken je de namen nog: VeGe, Enkabé, Simon de Wit, Spar, Piet de Gruyter, AH, Centra, Zijlstra, Vana, Vivo, Konmar en Sperwer? Een aantal is uitgegroeid tot supermarktketens, anderen zijn al lang verdwenen. Ze waren vaak gevestigd in aanzienlijk kleinere panden dan waar U heden ten dage de boodschappen haalt. In 1963 was het ook mogelijk in Groningen uitgebreid kruidenierswaren te kopen in de kelder van Vroom & Dreesmann aan de Grote Markt. Het was een feest door deze kelder heen te lopen en het enorme grote aanbod aan waren te zien, te ruiken en te kunnen proeven. Wekelijks stonden de aanbiedingen vermeld in de Groninger Gezinsbode, een krant die drie maal per week destijds alle brievenbussen werd ingedruwd door trouwe bezorgers.

En wat een prijzen, 220 gram Canadese zalm was te koop voor '115ct' zoals het vermeld stond in de advertentie. Peren op Sap in blik deed 129 cent, een product dat niet al te veel in prijs is verhoogd in de afgelopen 50 jaren. Bij het lezen van de prijs van het volgende product loopt meteen het water in mijn mond. Wie kent ze ook nog, de met advocaatmelange gevulde Kwatta chocoladerepen. Voor 150 gram van deze lekkernij legde je slechts 75 cent neer. Tenslotte kocht je een pak met 12 spritsen voor slechts 39 cent. Nu ben ik zelf nooit wild geweest op spritsen, veel te zanderig van smaak. Ook bracht V&D iedere vrijdag speciale aanbiedingen, die in de dagbladen werden aangekondigd als 'Vrijdagprijzen' en aanzienlijk meer publiek naar de winkel brachten dan op de andere doordeweekse dagen.

VRIJDAGPRIJZEN

 <p>Het voorjaar tegemoet met deze gezellige frisse japon. Korte mouw en kraag met revers. Mooie kwaliteit cotton rayé. Verschillende kleuren w.o. marine/wit. Maten 38/46</p> <p style="text-align: right;">29.75</p>	 <p>3- of 4-knoops simplex dameshandschoenen in voorjaarskwaliteit en frisse voorjaars tinten zoals wit, indigo, beige, sand en zwart. 3-knoops, per paar</p> <p style="text-align: right;">2.60 4-knoops 2.90</p>	 <p>Nylon mutsehawl. Beschermt uw kapsel tegen wind en het blijft dus zitten zoals het gekamd is. Dij. modieuze kleurtjes</p> <p style="text-align: right;">1.25</p>	 <p>Wollen handweef tafelkleed. Royale maat: 130 x 170 of rond 135 cm ø. Het dessin is zowel modern als klassiek. Afgevoerd met franje.</p> <p style="text-align: right;">25.-</p>	 <p>Schaalverlichting voor uw huiskamer, slaapkamer, hall of gang. Leuk streepdekor. Diameter 48 cm. Geschikt voor gloeilamp van 100 watt.</p> <p style="text-align: right;">5.75</p>	<p>Afsminkwatten. Zijdezachte bolletjes verpakt in plastic zak. Per 2 zakken à 60 bolletjes 1.35</p> <p>Verjaardagkalender. Zowel met 6 als met 3 bladen. Groot assortiment 1.75</p> <p>Ribricot demesslips van onze bekende kwaliteit katoen. Uitstekende pasvorm. Maten 40/46. Per pakje van 2 stuks 1.75</p> <p style="text-align: center;">GRONINGEN</p> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; text-align: center;"> </div>
---	---	---	---	---	--

VROOM & DREESMANN

Als je in de universiteitsstad Groningen op een donderdagnacht door het centrum loopt, zie je een enorme hoeveelheid taxi's staan. De donderdag, bij voorbaat dé uitgaansavond van de gemiddelde student. Er zijn allerlei feesten op de vereniging, soms tot zes uur in de ochtend. Je kunt je fiets niet meer vinden of zelfs niet meer berijden. En dan zit er niets anders op dan de laatste centjes te gebruiken om met de taxi naar huis te gaan. Duidelijk is het natuurlijk dat de hoeveelheid auto's, fietsen, taxi's of welk ander vervoermiddel dan ook, in 1963 aanzienlijk minder was dan nu. Wel werd het een beetje gevaarlijker voor de taxichauffeurs want met een bepaalde regelmaat werden ze lastig gevallen en soms overvallen. Ook andere universiteitssteden hadden dit probleem. Daar dienden maatregelen tegen genomen te worden.

Op vrijdag 8 maart 1963 stond in 'Ons Noorden' dat een Amsterdamse taxiondermeer flink ging investeren door alle 218 bij haar als aandeelhouder aangesloten chauffeurs te bewegen een bijzondere alarminstallatie in hun 109

auto's te doen aanbrengen: 'Als een chauffeur van een taxi, die met zulk een installatie is uitgerust, door een passagier wordt overvallen en hij ziet nog kans op een van de twee in zijn nabijheid aangebrachte geheime knoppen te drukken, dan gaan alle lampen knipperen, treden beide richtingwijzers in werking en geeft een dubbele claxon opeenvolgende luide signalen. Reeds vijf chauffeurs van de onderneming hebben hun auto van de installatie voorzien. De directie overweegt dit voor al haar chauffeurs verplicht te stellen.' Ondanks deze en vele andere maatregelen zijn overvallen op taxichauffeurs van alle tijd gebleven.

De naam van de krant 'Ons Noorden' kwam al een paar keer voorbij. Het was een krant die tegen vijf in de middag bij ons thuis aan de Korreweg in de kapsalon werd afgeleverd en gezien kon worden als een Rooms-Katholieke middagkrant. De eerste editie verscheen op 1 oktober 1913 en op 31 maart 1964 is de laatste editie van het dagblad verschenen. Met zijn katholieke achtergrond moest 'Ons Noorden' zo tegenwicht bieden aan de overwegend liberale nieuwsvoorziening. De Aartsbisschop had, om dit te bewaken, een censor aangesteld. Omdat de katholieke gemeenschap in het Noorden niet zo groot was en bovendien verspreid, is de uitgave nooit een groot succes geweest.

Ook het aardig elitaire karakter van de krant was voor velen een reden geen abonnement te nemen. Trouwens, tijdens de Tweede Wereldoorlog, in 1941, kreeg de directie van 'Ons Noorden' als eerste dagblad een publicatieverbod opgelegd door de Duitse bezetter. In mei 1945, na de bevrijding, verscheen het dagblad weer. Nadat in 1964 de verschijning van 'Ons Noorden' was stopgezet is er tussen 1965 en 1967 nog een poging geweest om 'Ons Noorden' als een weekblad te laten verschijnen, hetgeen economisch gezien ook geen succes werd.

Men was, in de redactionele berichten, ook vaak 'wijzend met de strenge vinger', omdat men bijvoorbeeld vond dat bepaalde televisie-uitzendingen een kwalijke uitstraling hadden. Let maar eens op wat men schreef over een uitzending van 7 maart 1963: 'De NCRV had voor gisteravond een 'spannend' televisiespel aangekondigd. En spannend was het zeker, althans als men dit zoekt in met pistolen rondlopende maniakken of zieltogende lijken. Nog maar zelden zijn de Nederlandse kijkers geconfronteerd met een dergelijke 'van dik hout zaagt men planken' werkje. Het was er allemaal: de liefde, de dood, de boef die het op zijn zenuwen krijgt, de brave bankemployé, die zich ontpopt als boef en als klap op de vuurpijl de pacifist die zijn verloofde redt uit de klauwen van de hoofdboef. Het begon nog niet eens zo heel erg gek, al kwam het stuk dan wel heel erg langzaam op gang. Het toppunt van de zothed waren de drie minuten pauze die de NCRV middenin dit zeker niet lang normale stuk meende te moeten inlassen.

Was dat soms om de spanning weg te nemen? Die spanning was, ondanks het goede spel van de acteurs, echt niet ondragelijk.'

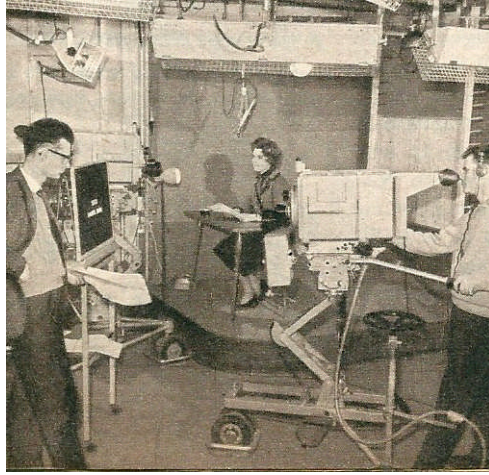
Maar ook berichtte men die dag over eventuele televisiereclame. De eerste berichten rond de plannen van het REM eiland, waar in 1964 radio- en televisie-uitzendingen vanaf zouden gaan plaatsvinden, waren nog niet verschenen, wel waren andere initiatieven tot eventuele oprichting van commerciële televisie er. In het toch nog zeker vrij conservatieve Nederland probeerden allerlei instanties hun mening dan wel invloed uit te oefenen op de eventuele besluitvorming. Zo kwam in 'Stuwing', een uitgave van de Nederlandse Katholieke Middenstandsbond, een mening betreffende eventuele reclame op de televisie. Dit orgaan berichtte in maart 1963: 'Ook het belang van het Nederlandse bedrijfsleven bij reclame-televisie, dat als argument wordt gebruikt in de nota van de staatssecretarissen inzake reclame-tv, acht de NKM twijfelachtig en voor een aanzienlijk deel onjuist.'

De conclusie die men maakte was ondermeer dat buitenlandse televisiestations met reclame voor buitenlandse bedrijven in de toekomst niet uit de Nederlandse huiskamers gehouden konden worden. Ook was men ervan overtuigd dat het niet mogelijk was om in de toekomst reclame voor buitenlandse bedrijven eventueel van een Nederlands televisiestation, gefinancierd door reclame, te weren. De redactie van het blad schreef voorts dat de 300.000 midden- en kleinbedrijven, die op dat moment er in Nederland waren, er terecht bezwaar tegen konden maken, dat een beperkt aantal grote Nederlandse bedrijven, dat wel van reclame-televisie gebruik zou kunnen maken, in de nota gelijks geschakeld werd met 'het bedrijfsleven.'

De KNM stelde verder in 'Switch' dat, als er toch reclame in de televisie zou moeten komen, of het door de regering gewenste systeem van commerciële televisie dan het meest bruikbare zou zijn. Een commerciële televisiemaatschappij zou, volgens de KNM, streven naar een zo groot mogelijke winst, dat van enige consideratie ten opzichte van het midden- en kleinbedrijf geen sprake kon zijn. Ten aanzien van een rechtsgrond voor het verlenen van een televisie-concessie stelde men dat het nog steeds een open vraag was, waarom voor het verlenen van een concessie voor het exploiteren van een televisieprogramma met reclame, andere normen moesten worden aangelegd dan voor normale televisie-uitzendingen. En dus concludeerde men tot slot dat de staatssecretarissen ten onrechte beweerd hadden dat ook het midden- en kleinbedrijf van de commerciële televisie zouden kunnen profiteren.

Eén van de televisieomroepsters van de NCRV in 1963 was Els Buitendijk, die als grote hobby's fotograferen en het verzorgen van planten had. Dat was dan ook duidelijk te zien in de hoek waar ook de televisie en radio in haar woonkamer stonden. In januari van dat jaar was zij de zeer populaire Tanja Koen opgevolgd en werd ze in de NCRV Gids aan de lezers voorgesteld. De eerste weken presentatie zaten erop en Els Buitendijk was nog geen enkele keer tevreden geweest van haar presentatie: "Behalve dat het werk moeilijker is dan ik gedacht had, valt het helemaal niet mee om een zo bekende en graag geziene omroepster als Tanja Koen op te volgen." Voordat Els Buitendijk op het scherm verscheen was zij al meer dan zes jaren actief in Hilversum, waar ze deel uitmaakte van ondermeer 'de Hoorspelkern'. Ze had dus de nodige ervaring opgedaan met de microfoon, maar een microfoon is natuurlijk geen camera. "Zelfs doorgewinterde radiomensen kost het moeite om onder de warme lampen in de televisiestudio dezelfde kalmte, welke zij voor de radiomicrofoon bezitten, te bewaren. Bovendien heb ik als eerste ervaren dat wanneer je eenmaal in beeld bent, je ontzettend verlaten voelt."

Els als omroepster

Ze was zes jaar eerder Hilversum binnengekomen nadat ze een advertentie had gelezen met daarin een oproep voor frisse, nieuwe krachten voor 'de Hoorspelkern'. "Niet minder dan bijna duizend kandidaten dienden zich aan! Na diverse selecties bleken vijftien hiervan de vuurproef goed te hebben doorstaan. Uiteindelijk werden er elf uit de grote schare tot de opleiding toegelaten. Dolgelukkig was ik toen ik namens Constant van Kerckhoven het telegram met de gunstige uitslag ontving. Eindelijk kreeg ik een kans waarop ik zo vurig gehoopt had." Een ander ideaal dat ze had, was iets op het toneel te doen, verwezenlijken.

Typerend voor die tijd had Els Buitendijk uitgebreid met haar ouders overlegd en dus werd in 1957, ondanks dat haar ouders het eerst niet zo zagen zitten, besloten dat ze de stap naar Hilversum zou maken. Eerst volgde een tweejarige opleiding voor hoorspelactrice. Els: "Het was bepaald geen peulenschil. Twee van de elf mensen, die deze opleiding volgden, strandden nog op het eindexamen. Voorlopig mocht ik daarna eerst de meisjesrollen spelen." Toen ze trouwens voor het eerst meedeed met een hoorspel was het echter niet de eerste keer dat ze op de radio was te horen. Toen ze in de vierde klas zat van de Haarlemse MMS had ze namelijk meegedaan aan een declamatiewedstrijd in 'Jeugdland', een programma van de NCRV, waarbij ze beslag wist te leggen op de eerste plaats: 'Weet je, het leuke is dat ook de winnaars van de 2de en 3de plek bij 'de Hoorspelkern' zijn terecht gekomen."

Els Buitendijk

Haar eerste contact met de televisie dateert uit de tijd dat Johan Bodegraven zijn televisiequiz presenteerde. Ze heeft ook aan een aflevering destijds meegedaan. Els Buitendijk werd trouwens geboren in Paree, vlakbij Soerabaja op Indonesië. Haar ouders woonden er 25 jaar en tijdens de bezettingstijd verbleef het gezin Buitendijk drie jaar in het beruchte kamp Ambarawa op Java. Rond de tijd van het interview, in maart 1963, woonde ze deels op kamers in Amsterdam en deels bij haar ouders in Santpoort. Een ding was voor haar destijds zeker: ze zou, naast het televisiewerk, ook bij 'de Hoorspelkern' blijven. Ze was trouwens de eerste vrouw, die beide functies combineerde. Jarelang bleef ze het gezicht van de NCRV en dankzij de wederopstanding van het hoorspel werkt ze tegenwoordig veel voor de Stichting 'Hoorspel Nu'.

Afsluitend nog een muziektip uit die tijd. Als trouwe lezer van Muziek Parade, werd ik op de hoogte gehouden van nieuwe plaatjes, die er uitkwamen. Dit alles onder de noemer 'Muziek Parade Presenteert'. In april 1963 werden de lezers ondermeer op de hoogte gebracht van de nieuwe songteksten van Jacky van Dam met 'Hand in hand kameraden', het loflied op Feyenoord, 'Please please me' van The Beatles, 'Du bist mir so sympathisch' van de Duitse zangeres Conny en de tekst van de achterkant van Willeke Alberti haar nieuwste single. Het was een ode aan 'de weerman', die in het NTS Nieuws deels, vaak alleen met zijn rechterhand en deel van zijn arm, in beeld kwam. Jack Bulterman begeleidde haar met orkest en het nummer kwam uit bij Philips, terwijl de songtekst werd

geregistreerd bij Les Editions Internationales, onderdeel van Basart N.V., destijds nog gevestigd in Amsterdam.

Op 5 januari 1956 was de eerste nieuwsuitzending op de televisie geweest via de NTS en verscheen dus ook het eerste weerpraatje. Het KNMI in de Bilt was verantwoordelijk voor het aanleveren van de weermannen. Omdat men bij het KNMI niet voldoende mankracht had was het niet mogelijk om bij iedere uitzending het weer te verzorgen. In 1967 werd er een straalverbinding opgezet tussen het KNMI in De Bilt en Hilversum, zodat de weermannen vanuit het gebouw van het KNMI de uitzending konden verzorgen. Vanaf 1968 werd besloten om de weermannen niet langer de uitzending te laten verzorgen. Het weerbericht werd per telex naar Hilversum gestuurd en die werd in de uitzending van het journaal voorgelezen. Pas in de jaren tachtig was er weer een weerman om het weer te presenteren.

<http://www.youtube.com/watch?v=6pdVtz7k4oM>

DE WEERMAN

De nieuwste opname van Willeke Alberti (Philips-platen).

Weerman, Weerman,
O, wat zou 'k je graag 's willen slaan.
Weerman, Weerman,
Hou toch je depressies hier vandaan.
Weermag Weerman,
Altijd zie ik noodweer op je kaart.

Weerman, Weerman,
'k Hoop dat j'ons nu eindelijk eens spaart.
Geen onweer, storm of regen,
En alstjeblijft vandaag geen windkracht negen.
Geen mist en ook geen kou,
Ik wil enkel warme zonneschijn van jou!

Weerman, Weerman,
't Is nu met m'n goeie wil gedaan!
Weerman, Weerman,
O, wat zou 'k je graag 's willen slaan!

'k Zou je graag 's willen,
'k Zou je graag 's willen,
'k Zou je graag 's willen slaan!

Worldcopyright: Les Editions Internationales Basart N.V., A'dam.

Tot zover andermaal een aflevering uit de serie 'Muziek en Media en Andere Herinneringen', tot een volgende keer.

Bronvermelding:

Archief Bert Bossink

Archief Hans Knot

Encyclopedie Drenthe online

NCRV Gids 1963

Ons Noorden, Dagblad jaargang 1963

Muziek Parade jaargang 1963

Seniorplaza.nl

Tammeling, B. De krant bekeken. De geschiedenis van de dagbladen in Groningen en Drenthe, 1988.